

РЕШЕНИЕ

№ 809

гр. Шумен, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, VII-И СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора Р. Йорданова-Момова

като разгледа докладваното от Теодора Р. Йорданова-Момова Гражданско дело № 20233630100376 по описа за 2023 година

Предявени са обективно съединени иски с правно чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 228 от Закона за електронните съобщения, чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД и чл. чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

В подадената след указание по чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК искова молба ищецът „Виваком България“ ЕАД гр. София твърди, че сключило с ответника М. П. С. два договора за предоставяне на електронни далекосъобщителни услуги – № 1694611902052019-46707934 от 02.05.2019 г. и № 1694611917062019-46995357 от 17.06.2019 г. На 09.03.2020 г. между същите страни бил подписан и договор за две телекомуникационни услуги – телевизионна и интернет – договор № 1694611909032020-48864550. От м. април 2021 г. ответникът преустановил плащането на месечните такси по трите договора и поради неизпълнение на задълженията му, на 23.07.2021 г. операторът прекратил едностранно трите договора. Ответникът дължал обща сума в размер на 193,13 лв., представляваща дължими месечни такси. Съобразно клаузите на договора, респ. общите условия, ищцовото дружество начислило на ответника неустойка за предсрочно прекратяване на договор № 1694611909032020-48864550 в общ размер на 662,59 лв. Цитираните суми, обаче, не били платени от М. С., като той дължал и лихва за забава. Поради това, ищецът депозирал пред ШРС заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу длъжника, по което била издадена такава по ч.гр.д. № 2148/2022 г. по описа на съда. Заповедта била връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК. Моли съда да постанови решение, по силата на което по отношение на ответника да бъде признато за установено, че съществуват следните вземания на ищцовото дружество от ответника: в размер на 193,13 лв., представляваща неплатената в срок цена на предоставени и таксувани далекосъобщителни услуги за периода

08.04.2021 г. – 07.07.2021 г. по индивидуални договори №№ 1694611909032020-48864550, 1694611902052019-46707934 и 1694611917062019-46995357, сключени между „Виваком България“ ЕАД и М. С. П., ведно със законната лихва, считано от депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното плащане на сумата; в размер на 662,59 лв., представляваща неустойки при прекратяване на договор № 1694611909032020-48864550, сключен между „Виваком България“ ЕАД и М. С. П. поради неплащане от ответника на дължими суми и в размер на 3,73 лв., представляваща обезщетение за неплатени в срок парични задължения по индивидуални договори №№ 1694611909032020-48864550, 1694611902052019-46707934 и 1694611917062019-46995357, сключени между „Виваком България“ ЕАД и М. С. П., като претендира и разноските по настоящото исково производство и по заповедното.

С молба вх. № 2962/28.02.2023 г. пълномощникът на ищеца оттегля претенцията си за дължими лихви, като съдът е пропуснал да се произнесе по това искане. Настоящият състав счита, че са налице предпоставките на чл. 232 от ГПК и производството по делото в тази му част следва да бъде прекратено. Предвид посоченото по-горе оттегляне на иск и съобразно приетото в т. 13 на ТР № 4/2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, следва издадената заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 2148/2022 г. по описа на ШРС да бъде частично обезсилена.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, ответникът, чрез пълномощника си – адвокат, подава отговор на исковата молба. Същият оспорва исковите, като сочи, че на 12.03.2021 г. прекратил едностранно договора с оператора за предоставяне на телевизионна и интернет услуга поради обстоятелството, че същият не предоставя тези услуги на новия адрес на ответника. Независимо от това, ищецът продължил да фактурира задължения за С., за което той сезирал КЗП и на дружеството била наложена санкция. Освен това, „Виваком България“ ЕАД отказвало да приеме плащанията му по договорите за предоставени далекосъобщителни услуги поради нежеланието му да плати и сумите по договора за предоставени телевизионни услуги. Счита, че претенцията за дължими от него неустойки е неоснователна, тъй като облигационното правоотношение между страните е развалено от него едностранно поради виновно поведение на оператора. Исковите за възнаграждение по сключените между страните договори били неоснователни поради неползване на мобилни услуги от ответника. Моли, претенциите да бъдат отхвърлени като неоснователни.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност се установи от фактическа страна следното:

Видно от представените договори №№ 1694611902052019-46707934 от 02.05.2019 г. и № 1694611917062019-46995357 от 17.06.2019 г. е, че по всеки от тях „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД (понастоящем „Виваком България“ ЕАД) се е задължило да предоставя чрез своята обществена далекосъобщителна мрежа, при Общи условия за взаимоотношенията с абонатите, на М. П. С. електронни услуги, които да се заплащат съгласно избрания от абоната тарифен (абонаментен) план. Потребителят декларира, че е запознат с Общите условия на дружеството за предоставяне на мобилни

услуги. Съдът констатира, че на 09.03.2020 г. страните по делото сключили и договор № 1694611909032020-48864550, по силата на който ищцовото дружество се задължило да предоставя на ищеца телевизионна услуга и интернет услуга. В същия е отразено, че адресът, на който се доставят услугите е гр. Шумен, ул. „Ц.О“ № 53, ет. 4, ап. 10. Потребителят декларирал, че е запознат с Общите условия на дружеството-доставчик. Според представените по делото 2 бр. заявления за пренасяне на мобилни номера, депозирани от М. С. до „А1 България“ ЕАД, същият, на 21.05.2021 г. и 26.05.2021 г. отправил искане за незабавно пренасяне на номерата, предмет на първите два договора с „Виваком България“ ЕАД към мрежата на „А1 България“ ЕАД. По делото са приложени Общи условия на ищеца за предоставяне на услугата „Vivacom fiber net“. Според чл. 6.5. абонатът е длъжен да плати всички суми в срок до осемнадесет дни от датата на издаване на сметката. В чл. 7.2 от ОУ е предвидено, че преместването на адреса, на който се ползва услугата в случаите, когато абонатът желае да премести ползването на услугата на нов адрес или друг телефонен пост, това е допустимо само със съгласието на Виваком, като се дължи цена за инсталиране. В случаите когато абонатът желае да прекрати ползването на услугата поради промяна на адреса си, той е длъжен да заплати всички следващи месечни абонаменти до изтичане на минималния месечен срок, определен в договора между абоната и Виваком. В представените Общи условия на ищеца за предоставяне на услугата „Vivacom IPTV“, чл. 6.6.1 също е предвиден 18-дневен срок за плащане на дължимите суми. Съгласно чл. 7.2 от тези общи условия в случаите, когато абонатът желае да премести ползването на услугата на нов адрес, това е допустимо само със съгласие на Виваком и при наличие на техническа възможност за предоставяне на услугата на новия адрес, като се дължи допълнителна цена за инсталиране. В случаите, когато абонатът желае да прекрати ползването на услугата поради промяна на адреса си, той е длъжен да заплати всички задължения, включително неустойки във връзка с едностранно предсрочно прекратяване на договора между абоната и Виваком. Според предвиденото в почти идентичните клаузи на Общите условия за двете услуги, съдържащи се в чл. 8.4., ако договорът за услугата бъде прекратен по инициатива или по вина на абоната преди изтичане на избрания с договора срок, абонатът дължи на Виваком неустойка в размер на месечните абонаменти за услугите на срочен абонамент, за които договорът се прекратява, по техния стандартен размер, без отстъпка, до изтичане на съответния срок, но не повече от трикратния им размер.

По делото са приложени фактури №№ 1301316103/08.04.2021 г., 1302818959/08.05.2021 г., 1304320179/08.06.2021 г., 1306034699/09.07.2021 г., 1307348482/08.08.2021, издадени от ищцовото дружество, от които е видно, че на ответника са начислени суми, включващи месечни такси за периода 08.03.2021 г. – 09.07.2021 г.

Съдът констатира от молба вх. № 21_08919/12.03.2021 г., депозирана от М. С. до ищеца, че същият описал свое посещение в офис на доставчика в гр. Шумен, където отправил искане ползването на интернет и телевизионната услуга да бъдат преместени на друг адрес в града, но му било заявено, че няма техническа възможност. Ответникът отново повторил искането си, като заявил, че ако няма техническа възможност за това, прекратява

едностранно договора между страните. По делото е представен и отговор на това искане, в който се излага обстоятелството, че не съществува техническа възможност за преместването на услугите на нов адрес и на С. се разяснява отговорността му при едностранно прекратяване на договора от негова страна.

В настоящото производство е приложено АНД № 2054/2021 г. по описа на Районен съд – Шумен, образувано въз основа на депозирана жалба от „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД срещу Наказателно постановление № В-0047278/18.08.2021 г. на Комисия за защита на потребителите – РД Варна. В жалбата процесуалният представител на дружеството (ищец по настоящото дело) описва, че „през м. март 2021 г. М. С. в магазин на БТК е заявил желанието си за преместване на услугите, предоставяни по договор 1694611909032020-48864550/09.03.2020 г. от адреса, описан в договора на адрес гр. Шумен, ул. „У“ № 1, вх. Б, ет. 3, ап. 14.“. Ищецът по настоящото дело и жалбоподател по приключилото АНД е представил и становище до КЗП, в което се сочи: „горецитираните услуги (интернет и телевизия) се предоставят под общ клиентски номер с две мобилни карти по желание на клиента. . . Към момента на проверките услугите на г.н С. са ограничени поради просрочени задължения.“. По обсъжданото административно-наказателно производство е приложена Заповед № 430/23.09.2020 г. на Председателя на КЗП, с която на „БТК“ ЕАД е забранено да прилага нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на чл. 68з, предл. 2 (принуда) вр. чл. 68и, т. 3 от ЗЗП, а именно – без правно основание да спира услуги по договор, по който потребителят е изряден платец, за да го принуди да заплати задълженията си по друг договор, по който между страните е възникнал спор. С Решение № 56/24.01.2022 г., постановено по цитираното дело, потвърдено с Решение № 91/27.04.2022 г. по КАНД № 60/2022 г. по описа на ШАС, атакуваното наказателно постановление било потвърдено. С него, на ищеца по настоящото дело, била наложена санкция за административно нарушение по чл. 68в вр. чл. 68з, предл. 2, вр. чл. 68и, т. 4, вр. чл. 68г, ал. 1, вр. чл. 68г, ал. 4 от Закона за защита на потребителите. А именно за това, че „с отказа си да приеме плащане на начислени суми за ползване на услуги по договор № 1694611902052019-46707934 и ограничаването им, докато не се заплатят спорни суми по договор № 1694611909032020-48864550, „БТК“ ЕАД упражнява агресивна търговска практика чрез действия по чл. 68и, т. 4 от ЗЗП – налагане на всякакъв вид прекомерни и несъответстващи на целта извъндоговорни пречки, когато потребителят желае да упражни правата си по договор.“.

От приложеното ч.гр.д. № 2148/2022 по описа на ШРС се установи, че ищецът „Виваком България“ ЕАД подал по реда на чл. 410 от ГПК заявление на 06.10.2022 г., по което била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 1007/07.10.2022 г. за сумите, предмет на предявените в настоящото исково производство искове, както и за разноски в общ размер 75,00 лв., направени по заповедното производство. Заповедта е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК.

Съгласно заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза, размерът на задълженията на ответника като абонат за заплащане на услугите на „Виваком

България“ ЕАД съобразно сключените между страните индивидуални договори възлиза общо на 859,45 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на установителните искове:

Исковете са предявени от „Виваком България“ ЕАД гр. София по реда и в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, след издаване по негово заявление в качеството му на кредитор срещу ответника М. П. С. в качеството му на длъжник, на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 1007/07.10.2022 г. по ч.гр.д. № 2148/2022 г. на ШРС. Налице е идентичност на страните по заповедното и по настоящото исково производство. Претендира се установяване на вземания, съответни на задълженията, посочени в заповедта за изпълнение. Ето защо, настоящият състав, предвид единството на настоящото и заповедното производство, приема, че установителните **искове са допустими**.

По основателността на исковете:

Доказа се, че страните по делото са насрещни страни по три валидни двустранни облигационни правоотношения, представляващи търговски сделки по смисъла на чл. 286 от ТЗ, създадени чрез сключване при условията на чл. 298 от ТЗ (търговска сделка при общи условия) на индивидуални договори от 02.05.2019 г., 17.06.2019 г. и 09.03.2020 г. за предоставяне на обществени електронни съобщителни услуги. По силата на първите два от тях, ищецът, като доставчик, се задължил да предоставя на ответника, като потребител, услуги от собствената си мобилна мрежа, срещу насрещно задължение на последния да заплаща цената на тези услуги. По силата на третия цитиран договор абонатът избрал да ползва и следните предоставени му от доставчика пакет от услуги – фиксиран интернет и телевизионна услуга. Ищецът, като доставчик, се задължил да предоставя на ответника, като потребител, услуги от собствената си мрежа, срещу насрещно задължение на последния да заплаща цената на тези услуги.

Установява се, че в началото на м. март 2021 г. С. посетил магазин на „Виваком България“ ЕАД, находящ се в гр. Шумен и заявил желанието си ползването на предоставяните му услуги – интернет и телевизионна, да бъде преместено на друг адрес в гр. Шумен. Макар и оспорено в настоящото производство, съдът намира това обстоятелство за доказано, изхождайки от изложеното от самия ищец, в качеството му на жалбоподател по АНД № 2054/2021 г. Именно въз основа на неизгодността на този факт, твърдян от страната в документ, изходящ от нея произлиза доказателствената сила на това признание. На ответника било отговорено, че няма техническа възможност за исканата от него промяна на адрес на доставка на услуга. С писмено заявление от 12.03.2021 г. ответникът заявил, че поради този отказ прекратява едностранно сключения от него договор с доставчика. Тази поредност от действия на страните изцяло покрива хипотезата на чл. 7.2 от Общите условия на ищеца за предоставяне на услугата „Vivacom IPTV“ и от Общите условия на ищеца за

предоставяне на услугата „Vivacom fiber net“. В съответствие с предвидено в тях, М. С. се възползвал от предоставеното му право и прекратил едностранно сключения с ищеца договор № 1694611909032020-48864550 от 09.03.2020 г. Впоследствие, ответникът се явил в магазин на дружеството в гр. Шумен и изявил готовност да плаща задълженията си по останалите два договора, подписани с „Виваком България“ ЕАД, но му било отговорено, че е невъзможно плащане на суми по тях докато не плати на ищеца дължими суми по прекратения от него договор за предоставяне на телевизионни и интернет услуги. Поради това, ответникът депозирал жалба пред Комисията за защита на потребителите, въз основа на която била извършена проверка и на ищеца била наложена административно-наказателна санкция за използване на нелоялна агресивна търговска практика.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 228 от ЗЕС:

По отношение на договор № 1694611909032020-48864550 от 09.03.2020 г.: претендираните от ищеца задължения на стойност 111,65 лв. са за периода 08.03.2021 г. – 23.07.2021 г. Установи се, че С. прекратил едностранно този договор с писменото си изявление от 12.03.2021 г., като по отношение на тази хипотеза на едностранно прекратяване в ОУ не е предвидено предизвестие. Тоест, следва да се счита, че облигационната връзка между страните била прекратена именно на тази дата, с отправяне на волеизявлението от страна на абоната. Поради това, същият не дължи месечен абонамент и стойност на услуги след тази дата.

Касателно договори №№ 1694611902052019-46707934/02.05.2019 г. и 1694611917062019-46995357/17.06.2019 г.: претендират се суми, съответно 22,14 лв. и 58,34 лв. за периода 08.03.2021 г. – 26.05.2021 г., респ. до 28.05.2021 г. Както бе прието по-горе, ответникът няколкократно заявил готовността да плати тези дължими суми, но ищцовата страна отказала да приеме плащане по описаните вече аргументи. Съдът намира, че тези действия на „Виваком България“ ЕАД следва да бъдат квалифицирани като нелоялна агресивна търговска практика. Действително, постановеното влязло в сила решение по АНД № 2054/2021 г. по описа на ШРС не притежава обвързваща сила за гражданския съд, тъй като не попада в приложното поле на чл. 300 от ГПК. Съгласно, обаче, разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП, когато КЗП установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика. По силата на чл. 68м, ал. 2 от ЗЗП, тази заповед има обвързваща сила за гражданския съд като валидна и законосъобразна. В случая, със Заповед № 430/23.09.2020 г. на Председателя на КЗП, на ищцовата страна било забранено да прилага нелоялна агресивна търговска практика – без правно основание да спира услуги по договор, по който потребителят е изряден платец, за да го принуди да заплати задълженията си по друг договор, по който между страните е възникнал спор. В разглеждания в настоящото производство случай, „Виваком България“ ЕАД пряко нарушава тази заповед, поради което следва да се приеме, че осъществявайки нелоялна търговска практика, дружеството-доставчик попречило на другата страна да изпълнява задълженията си точно и добросъвестно (чл. 63, ал. 1 от ЗЗД).

Претенцията на ищеца по делото е за изпълнение на задълженията на ответника по договорите, регламентирана както от специалните норми на ЗЕС, така и от общата уредба на ЗЗД – чл. 79, ал. 1. Според чл. 81, ал. 1 от ЗЗД, длъжникът не отговаря, ако невъзможността за изпълнението се дължи на причина, която не може да му се вмени във вина. Съдът счита, че настоящият случай е точно такъв, предвид констатираната готовност за изпълнение на задълженията от страна на С. и установеното създаване на пречки от страна на ищеца длъжникът да изпълни задълженията си. Поради това, следва да се приеме, че М. С. не следва да отговаря за тези си задължения.

Предвид така установеното, съдът намира, че претенцията по чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 228 от Закона за електронните съобщения се явява неоснователна и недоказана, и като такава следва да бъде отхвърлена.

Относно претенцията с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД:

Налице е сключен между ищеца и ответника договор № 1694611909032020-48864550 от 09.03.2020 г., в който (чрез пряката приложимост на Общите условия) е предвидена дължимата от абоната неустойка, в случай на прекратяване на договора по вина или по инициатива на потребителя. В подобни хипотези, последният дължи неустойка в размер на сумата от стандартните за съответния абонаментен план месечни абонаменти до края на срока на всеки от договорите, но не повече от дължимите за три месеца. Предвидените в ОУ неустойки, обаче, са дължими при осъществяване на различни фактически състави, поради което тези неустойки са различни. Дължимата от ответника в случая такава би била неустойка при едностранно прекратяване на сключения договор от М. С. поради наличие на техническа невъзможност за предоставяне на услугите на желаните от него нов адрес. Ищцовата страна, обаче, в исковата молба твърди обстоятелства, сочещи дължимост на неустойка при прекратяване на договора от страна на доставчика поради виновно поведение на ответника. В унисон с фактическите твърдения е и петитумът на този иск. Тоест, „Виваком България“ ЕАД претендира плащане на неустойка от ответника поради виновно неизпълнение на задълженията му за плащане на дължими суми за период 08.03.2021 г. – 23.07.2021 г. Освен, че не се доказва подобно неизпълнение на задължения, както бе прието по-горе, договорът между страните бил прекратен считано от 12.03.2021 г., поради което и било невъзможно изпълнение/неизпълнение за плащане на месечен абонамент.

Предвид гореизложеното, депозираната претенция с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При направеното искане от ответника, с приложен списък по чл. 80 от ГПК, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на М. С. направените разноски в настоящото исково производство в размер на 500,00 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 376/2023 г. по описа на Районен съд – Шумен, образувано по искова молба вх. № 2313/17.02.2023 г. на ШРС, **по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** с цена на иска 3,73 лв., предявен от „Виваком България“ ЕАД гр. София, представлявано от Н.С.А срещу М. П. С. с ЕГН *****, **ПОРАДИ ОТТЕГЛЯНЕ НА ИСКА.**

ОБЕЗСИЛВА заповед за изпълнение на парично задължение № 1007/07.10.2022 г., издадена по ч.гр.д. № 2148/2022 г. по описа на Районен съд – Шумен В ЧАСТТА Й по присъдено вземане в размер на 3,73 лв., представляващо мораторна лихва за забава.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ВИВАКОМ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД с ЕИК ***, със седалище: гр. София, адрес на управление: гр. София, обл. София, район „Младост“, бул. „Цариградско шосе“ № 115и, представлявано от Н.С.А **против** М. П. С. с ЕГН *****, с адрес гр. Шумен, ул. „У“ № 1, ап. 14, **иск с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 228 от Закона за електронните съобщения за признаване за установено съществуването на вземането** за сума в размер на 193,13 лв. (сто деветдесет и три лева и 13 стотинки), представляващо неплатената в срок цена на предоставени и таксувани далекосъобщителни услуги за периода 08.04.2021 г. – 07.07.2021 г. по индивидуални договори №№ 1694611909032020-48864550, 1694611902052019-46707934 и 1694611917062019-46995357, сключени между „Виваком България“ ЕАД и М. С. П., за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 1007/07.10.2022 г. по ч.гр.д. № 2148/2022 г. по описа на ШРС, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ВИВАКОМ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД гр. София **против** М. П. С. с ЕГН *****, **иск с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено съществуването на вземането** за сума в размер на 662,59 лв. (шестстотин шестдесет и два лева и 59 стотинки), представляващо неустойка при прекратяване на договор № **1694611909032020-48864550**, сключен между „Виваком България“ ЕАД и М. С. П. поради неплащане от ответника на дължими суми, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 1007/07.10.2022 г. по ч.гр.д. № 2148/2022 г. по описа на ШРС, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОСЪЖДА „Виваком България“ ЕАД да заплати на М. П. С. направените в настоящото исково производство деловодни разноски в размер на 500,00 лв. (петстотин лева).

Решението, в частта му, имаща характер на определение може да се обжалва в едноседмичен срок от съобщаването му с частна жалба пред Окръжен съд – Шумен.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – Шумен.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____